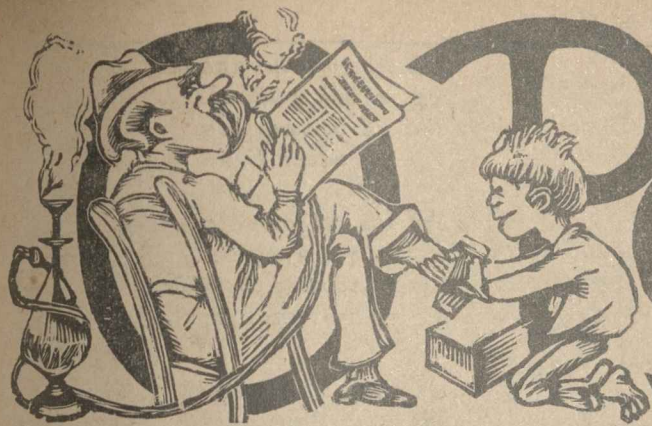

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοσιμία,
κρίσεως τρικυμία.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις σ' τὰ νέφη πετώσα.

Ἑβδομήντα καὶ χίλια κι' ἑφτά,
νέα χάλια Ρωμηῶν ζηλευτά.

Τραγούδι τῶν ξυλίνων στὸν Στόλον τῶν Ἑλλήνων.

Περικλέτο, χοροπήδα
γιά τὴν δόλια τὴν πατρίδα.
Σήκω πλέον, μὴ κοιμοῦ,
περπερήθρα τοῦ διαδόλου,
κι' ἔλα ψάλλε μετ' ἐμοῦ
τὴν ἀνάστασιν τοῦ Στόλου.

Σκούζε πλέον ἀυστόλως
ὅτι γίνεται κι' ὁ Στόλος
χάρις σ' τὰς ἐπιτροπὰς,
τὴν μικρὴ καὶ τὴν μεγάλῃ,
καὶ σ' τὸν τοῖχο μὴν κτυπᾷς
τὸ ξερό σου τὸ κεφάλι.

Περικλέτο, χοροπήδα,
πράγματα θὰ δῇς τοὺς μύθους,
κι' ἀπὸ τρυπημένους πύθους
ἄς ἀντλήσωμεν ἐλπίδα.

Ἄς χαίρῃ θάλασσα καὶ γῆ,
κι' οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
μεγάλο τῶνομά των,
μὲ ζῆλον κι' ἐνθουσιασμόν
τοῦ Στόλου τὸν καταρτισμόν
κηρύττουν πρόγραμμα τῶν.

Ὁ Θεοτόκης πάει μπρὸς κι' οἱ δύο πᾶνε πίσω,
καὶ λέει: βοηθάτε με γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσω.
Μοιραῖος Στόλαρχος περνᾷ,
κι' ὅλοι φωνάζουν ὡσανᾶ,
καὶ τὸν ὕμνουν εὐὰν εὐοί,
καὶ στρώνουν δάγχα νὰ διαβῇ.

Ὁ Θεοτόκης πάει μπρὸς κι' οἱ δύο πᾶνε πίσω
καὶ λέει: βοηθάτε με γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσω.
Μάρς νὰ τὸν ἀναστήσωμε
καὶ νὰ τὸν καταρτίσωμε
καθ' ὅλα σ' τὴν ἐντέλεια
μὲ ζῆλο κι' ἐπιμέλεια.

Κι' ἔπειτα νὰ θαρέσωμε
κιθάραις καὶ νταούλια,
κι' ἔπειτα νὰ φορέσωμε
σ' τὰ πόδια μας καρούλια,
κι' ὅλοι νὰ πατινάρωμε σ' τὴν πλάκα τῆς θαλάσσης
καὶ ν' ἀλαλάξῃ κάθε γῆ καὶ θαλασσία πλάσις.

Τὸν Στόλο ν' ἀναστήσωμε... νὰ νὰ γίνουν δλα,
ν' ἀλλάξουν πλέον λέβητες κι' ἀρχαῖα πυροδόλα,
νὰ γκαρεμισθοῦν νεώσοικοι
καὶ ναύσταθμοὶ μας μπόσοικοι.

Ν' ἀλλάξουν καραδόσχοινα καὶ πύσαις καὶ κατράμια,
νὰ δούμε προκοπὴ κι' ἐμεῖς,
νὰ γίνουν πλοῖα τῆς γραμμῆς
κι' ἐκεῖνα τὰ ποτάμια.

Στρώστε μας θαγῶν κλαδιά,
βοηθάτε μας, παιδιὰ,
νὰ τελερώσουν δλα σβέλτα.

Φύγετε, παληαῖς μας ψώρας,
ἔξω κανονιοφόραις,
Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα.

Μὲ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη ψωροκανονιοφόρα
τρώγαμε σ' τὰ μοῦτρα φάπα...
φέρτε μας καινούριαις τώρα,
Ζήτα, Θῆτα, Γιώτα, Κάππα.

Χαιρετάτε νέο Στόλο,
καὶ καθεὶς ἄς πατινάρῃ
καὶ σ' ἐκείνον τὸν Κανάρη,
τὸ παλὴο τορπιλλοδόλο.

Ἄλλὰ καὶ σ' τὰς γελοίας
ἀτμομηολίας,
τὴν Πάραλον, τὴν Σύρον, καὶ τὰς γνωστὰς τὰς ἄλλας,
μικράς τε καὶ μεγάλας,
εἰπήτε πλέον τώρα:
ἀντίο Λεωνόρα!

Εἶναι πολὺ γελοῖον σὲ τούτους τοὺς αἰῶνας,
ποὺ τρέχοντες τοὺς Πόλους,
νὰ θεωροῦμεν Στόλους
τὰς Κίχλας καὶ τὰς Κίσσας κι' αὐτὰς τὰς Ἀθῆνας.

Θὰ φέρουν νέας ἄλλας νεοσωτήρες ἀνδρες,
ποὺ θὰ τῆς λέν: σπουργίτια κατῶφια καὶ γαλιάνδραις.
Πλὴν καταδικαστὰς κι' ἐκεῖν' ἡ Σφακτηρία,
μὲς σ' τὰς μεταρρυθμίσεις κι' αὐτῆς δὲν εἶναι χρεῖα.

Κανένας οἶκτος σήμερα, καμμία πλέον χάρις,
κι' ἄς μάθουν οἱ τῆς γῆς αὐτῆς, κι' ἄς μάθουν κι' οἱ τῆς δούλης,
πῶς εἶναι κι' ὁ Γεώργιος παλὴο θωρακοδόρις,
πῶς εἶναι μόνο γιὰ μελὰ κι' ὁ Ναύαρχος Μιαούλης.

Κι' ὅλ' αἱ τορπιλοθέτιδες ἄς γίνουνε θυσία,
ἔρρέτω κι' Αἰγιάλεια, μὰ καὶ Μονεμβασία,
κι' ἀφήσετε τῆς μοναχᾶ γιὰ τὴν ὑπηρεσία.

Περὶ στόλων ἀλαλάζουν κι' οἱ Τζῶν — Μπούλ τῆς Ἀλδιόνος...
πυρομαχικὰ βρεγμένα
κι' ἄλλα κατασκοπισμένα
ρίψωμεν ἀνοικτιρμόνως
στῆς θαλάσσης τὸν πυθμένα.

Μὲ τῶν θαλασσῶν τὸν Ἀρην
ἄς ἐλπίσωμεν εἰς νίκας
κι' ἀπολαύσεως τρυφῆν.

Πατινάρετε μὲ χάριν
εἰς Ναυστάθμων ἀποθήκας,
ποῦ δὲν ἔχουν ὁροφήν.

Ἀναστείλωμεν ταχέως
ὄμβρους κι' ἄλλα ξαφνικὰ,
ποῦ κατέστρεψαν τυχαίως
τόσα πυρομαχικὰ.

Σπεύσωμεν μ' ἐπιτροπὰς
καὶ τρομπομαρίνας ἤχους...
φράξωμεν θυρῶν ὁπὰς
καὶ παράθυρα καὶ τοίχους.

Νέον πλέον ὕλικόν,
ἀλλὰ καὶ προσωπικόν,
νέα ζῦμη, νέα πᾶστα,
κι' ὅλα τὰ παληὰ μας βράστα.

Σύντροφοί μου βοηθεῖτε νέα ν' ἀναλάμψουν ὅλα...
σύντροφοί μου βοηθεῖτε... μὰρς ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου...
κι' ἄς μὴ σήπωντ' ἐν ὑπαίθρῳ δοξασιμένα πυροβόλα,
λάφυρα κι' αὐτὰ μοιραῖα τοῦ μοιραίου μας πολέμου.

Σύντροφοί μου, βοηθεῖτε
καὶ πιστῶς ἀκολουθεῖτε,
πάρτε μαζί μου φόρα
σκαίτιγκ ρίγκ νὰ παίξωμε,
μὲ παπούτσια τροχοφόρα
στὸ νερὸ νὰ τρέξωμε.

Κι' ἂν φωνάζουν τὰ παιδιὰ
πὼς τὸ κράτος παρασφίγγει
φτώχεια κι' ἀναπαραδῖα,
μᾶйна κι' οἱ παπαφίγκοι,
μᾶйна γιὰ μὰ κι' οἱ φλόκοι
πέστε μὲ τὸν Θεοτόκη.

Ἀνασκίρτησον, Ἑλλάς,
ἐν τῇ μέσῳ καταιγίδων
καὶ τρομακτικῶν συμβάντων.

Κι' ἐκτελέσωμεν βολὰς
διαρρηκτικῶν δειδῶν
διὰ νέων κιλλιδάντων.

Ἄς φιμώσωμεν καὶ σκύλους τῶν Ναυστάθμων πειναλέους,
ποῦ μὲ πείνας γρυλλισμοὺς
κατατρώγουν παμπалаίους
τοῦ Λεῖν κανονισμοῦς.

Χαίρει θάλασσα καὶ γῆ
κι' ὅλα σκούζουν ἀλλαγῇ.

Θὰ τελεζώνουμε μπονόρα
καὶ τὰ δόλχη ναυτικά..
βίρα τὰ θωρακοφόρα
καὶ τὰντιτορπιλικὰ.

Γιὰ τὸν στόλο στρίβουν βίδες
κι' ὅλοι γίνονται στομύλοι...
πιᾶστε τούταις τῆς δίδες,
πιᾶστε τούτῃ τὴν τορπίλλη.

Βάστα με, καὶ μένε Ράλλη,
βάστα με, Μαυρομιχάλη,
κι' ἔγχα λέσσα κι' ἔγχα μόλα
μὲ τὰντιτορπιλλοβόλα.

Μὰρς... στοὺς λέδητας φωτιά.
βοηθεῖτε νὰ γλυτώσω.
μὲ τοὺς Στόλους κάθε τόσο
μοῦ ζαλίζουνε ταῦτιά.

Μερδικὸ καὶ σεῖς μ' ἐμένα
στὰς εὐθύνας πάρτετε,
καὶ πρὸς ἄγνωστον λιμένα
τὰς ἀγκύρας ἄρετε.

Συντρέξετε, καὶ μένει,
μὲς' στὴν ἀπελπισιά...
τὸ Βέλος μᾶς προσμένει
στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς, Κορδόνι,
κι' ἔλγχα γοργοπετούσα...
προσμένει κι' ἡ Σφενδόνη,
μαζί κι' ἡ Ναυκρατούσα.

Φύσα, μαῖστραλάκι,
καὶ' στὴν ἀκρογιαλιά
προσμένει τὸ Ραλλάκι
μ' ὀλόχρυσά μαλλιά.

Προσμένει παραπέρα
κι' ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη,
καὶ κάθε μας μπρατσέρα
καὶ κάθε μας καῖκι.

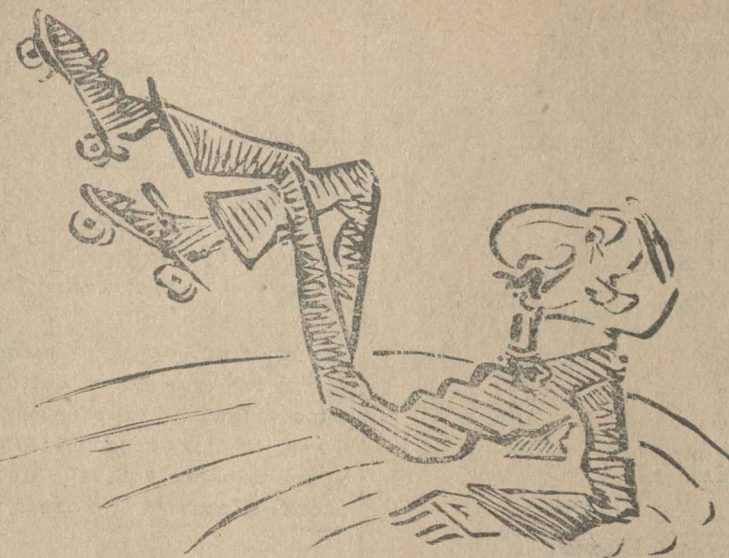
Βίρα, παιδιὰ μου, βίρα,
τοῦμπὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα.
Ἐμπρὸς, λοστρόμοι, μοῦτσοι
καρὰθοτοσκιόμένοι,
κι' οἱ βάρβαροι κι' οἱ ξένοι
τὸ κόβουνε παπούτσι.

Βίρα, παιδιὰ μου, βίρα,
φωτιά ποῦ τὴν ἐπῆρα.
Καὶ γύρω κόσμος σκούζει
τοῦ τόπου τοῦ μουφλούζη.

Καλῶς' στο τὸ δελφίνι,
καλῶς' στο παλληκάρι,
ποῦ τὸ ραχάτ ἀφίνει
καὶ θέλει ν' ἀμολάρη.

Γιὰ τοῦτον δάγχα στρώνουν
ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,
καὶ κρυφοκαμαρόνουν
τέτοιο θαλασσοπούλι.

Αὐτὸς θὰ παραδράσῃ,
κι' αὐτὸς θὰ καταφέρῃ

Πιτινάξ ἐπὶ νεροῦ
νεροδρόμου φοβεροῦ.

στοὺς ἄθλους νὰ περάσῃ
τὸν κάθε μπουρλοτιέρη.

Καταραμένα χρόνια...
δὲν ἔχομε λεπτὰ
νὰ πάρωμε κανόνια
τῶν εἰκοσιεπτὰ.

Χρόνοι καταραμένοι,
ποῦ τόσον ἐπιμένει
πενία σιχαμένη.

Πρωτοφανὲς πενία,
ποῦ κάθε Συντεχνία
σ' ἐμὲ καὶ στοὺς ἐν τέλει
γραφαῖς μεγάλαις στέλλει.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἂν μᾶς λείπουν μοιραῖως οἱ παράδες,
θαρρεῖτε, φουκαράδες,
κι' ὁ Στόλος ὁ τρανὸς χωρὶς καμμιὰ δαπάνη
καὶ θέλωντας καὶ μὴ θὰ γίνῃ... τί θὰ κάνῃ;

Κι' ἂν ὁ παρὰς μᾶς λείπῃ
μὴ σὰς μαράνη λύπη,
πεντάρη μὴ σὰς μέλῃ.

Γνωρίζουν ὅσοι σκάνουν
μὲ τὸν καιρὸ πὼς κάνουν
τὴν ἀγουρίδα μέλι.

Πὼς σὲ καιροὺς δυσκόλους
νέους καὶ πάλιν Στόλους,
Ἑλλάς, βυσσοδομεῖς;

Καὶ πλοῖον τῆς γραμμῆς
γίνεται κάθε σκούνα
καὶ κάθε σου μαοῦνα;

Ποῖος ἀφανὴς καὶ μέγας τὰ καταφέρνει μάγος,
ποῦ κι' ἡ βορβοροφάγος

νὰ φαίνεται φεργάδα, πολεμικὸ βατσέλο,
κι' ἡ Βρετανία ἔμπρὸς τῆς νὰ βγάξῃ τὸ καπέλο;

Ξαπλώσετε βαρεῖα,
κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
πὼς εἶνε' στὰ σκαριά
ὁ Στόλος δίχως ἄλλο.

**Ὁ Κορσιάτης μὲ τὸν Στόλο
ταξιδεύει γιὰ τὸν Πόλο.**

Φ. — Ὁ Κόντες τέτοια λέει
καὶ διηγεῖται κλέη,
καὶ μένε Περικλῆ.

Καὶ φάλλουν ὕμνων ἤχοι
τὰ ξύλινα τὰ τείχη
καὶ τὸν θεμιστοκλή.

Μὰ καὶ τώρα καθὼς πάλαι
σὺ, τῶν δρόμων αἰοδὲ,
μὲ φανίχων κλάδους ψάλλε:
ἔρδε, Στόλαρ, πέρδε.

Ἐπετρώθησαν τὰ στήθη...
μὲς' στὴν κρίση τὴν μεγάλην
ὡς ἐκθαύματος καὶ πάλιν
νεκρὸς ἦτο κι' ἀνεστήθη.

Π. — Ὁ Στόλε τῆς Ἑλλάδος,
κόσμος σὲ τραγουδεῖ,
ποῦ χάσκει γιὰ καρβέλι.

Κι' ὁ κρατὴς Μικᾶδος
τὸν Κουνιγγάση στέλλει
τὴν δόξα σου νὰ δῇ.

Ἐλαμψες πάλιν, Στόλε
κλεινὸ κι' ἀστακόβολο.
Τῆς Ρωμηοσύνης Στόλαρ
πῆρε βοριάς κι' ἀμολαρε.

Τὸν εἶδες τὸν Κορφιάτη;... τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποῦ 'μπήκε μὲς 'στὸν Στόλο κι' ἀρμένιζε γοργά.

Μὲ μάτι τόσο φίλοι
τὸν ἔδλεπαν θολό,
καὶ βγάζωντας μαντύλι
τοῦ λένε: 'στὸ καλό.

'Φιλοῦσε τὸ ξεφτέρι
τῆς στρούγγας του τάρνιá,
κι' ἐφούσκωνε τὰ γέρι
λευκότετα πανιá.

Σὲ 'λίγο σὲ 'λιγάκι
δὲν εἴξευρα νὰ 'πῶ
ἂν ἔδλεπε Γεωργάκη
καὶ Στόλο χαρωπό.

'Ὡς σύμβολον κρατῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Στράτου
διέσχισε νερὰ παφλάζοντος Εὐφράτου,
καὶ μέσα σὲ κυμάτων ἀφρώδεις παφλασμούς
ἐσκορπίζε τοῦ κράτους προὔπολογισμούς.

Κι' ἔκραζε λαὸς, ποῦ λέει πῶς τὸν ἐπνίξαν οἱ φόροι:
Κόντε, ποῦ τὸν πᾶς τὸν Στόλο;
μὲ τὸν Στάκλετον τὸν 'Αγγλο μελετῶ νὰ δάλω πλῶρη
γὰ τὸν Νότιο τὸν Πόλο.

Πέραν τοῦ γνωστοῦ τοῦ κόσμου, πέραν καθενὸς πελάγου,
θέλω Ναύσταθμον νὰ κτίσω,
καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Στράτου σὲ μακροχρονίους πάγους
μὲ τὸν Στάκλετον νὰ στήσω.

Κι' ἂν ψηφίσματα μοῦ στέλλουν κάθε 'λίγο Σωματεῖα
καὶ μοῦ γράφουν πῶς μαστίζει τὸν λαὸν ἀχρηματία,
νέαν ἀπειλὴν καὶ πάλιν θ' ἀπειλήσω φοβεράν
πῶς θὰ φύγω πρὸς τοὺς Πόλους τοὺς πρὸς Νότον καὶ Βορρᾶν.

Ἐν μέσῳ ζάλης τόσης τοῦ Θεοτόκη πτώσις.

'Ἐπεσεν ἀπροσδοκῆτως γὰρ τὸ κάζο τοῦ Τελώνου,
τ' ὀδηγήσαν ἄρον ἄρον τοὺς ἐμπόρους πρὸ τοῦ Θρόνου.

'Ἐπεσεν ὁ μὲ τοὺς Στόλους
πρὸς τοὺς δύο πλέων Πόλους,
κι' ἔταν κόσμος γὰρ τὴν φτώχεια μὲς 'στ' αὐτὰ του παρασκώζῃ
πρὸς τὸν Βόρειον γυρῖζει μὲ τὸν Δοῦκα τῶν 'Αμθρουζι,
κι' ἔταν ἔμποροι τὸν σκάνουν μὲ Τελώνας θυμωμένοι
πρὸς τὸν Νότιον ἀμέσως μὲ τὸν Στάκλετον πηγαίνει.

'Ἐπεσε τέλος ὁ κινῶν τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ μένος
τοῦ καθενὸς Συμβούλου,
ἔγινε μόσχας αἰτευτὸς ὁ μοσχαναθρεμμένος
χάριν τοῦ Μοσχοπούλου.

Σιφῆρεις ὠρμησαν ἱππεῖς ἐμπρὸς τῶν 'Ανακτόρων
'στὸ πλῆθος τῶν ἐμπόρων,
κι' ἔτρεχαν σακαράκηδες, θεράποντες καὶ δούλοι...
ἐμπρὸς... ξιφουλκήσε, στρατὲ, καὶ ρίξου 'στὸν Στράτο'λη.

Τὸ ξίφος ἀνασπάσετε,
τοὺς Κατελούζους πιάσετε
καὶ κάθε κουφάιδόνι.

Σκορπίστε τοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
βάλτε 'στὸν σάκκο τὸν Σακκή,
δῶστε καὶ τοῦ Κασδόνῃ

'Ατρόμητος κι' ἀκάθεκτος πέσε, καθθαλασία,
καὶ σχίσε τὴν ἀναφορὰ τοῦ γέρο-Ζαχαρία.
Κι' ὁ Ζαχαρίας ἔτρεχε κι' ἐκεῖνος σὰν ξεφτέρι
μέσα 'στὸν τόσο σάλο,
τὴν δόλια τὴν ἀναφορὰ βαστώντας 'στὸνα χέρι,
καὶ τὸ καπέλο 'στ' ἄλλο.

'Ἐπεσεν ὁ περίπυστος σὲ χρόνους δυστυχεῖς
κι' ἀπὸ τὸν 'Αχαμνόοντα κατέβη τῆς 'Αρχῆς
ὁ τόσους 'ἴππους ἀχαμνοὺς ὠθήσας σπαθοφόρων
κατὰ πεζῶν ἐμπόρων,
κι' ἐνδυναμώσας ἀσθενεῖς 'Εξουσιῶν δυνάμεις
ὁπόταν εἶδε κινηθὲν τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης.

'Ἐπεσεν ὁ Κορφιάτης μὲ τῆς πολλαῖς σκοτούραις
σ' ἐμπόρων πατημέναις ψηλοκαπελαδούραις,
ἔπεσεν ὁ γαντάκις μὲ τὰς δεδηλωμένας,
ὁ τόσας παραιτήσεις ἐκ τῆς 'Αρχῆς σαλπίσας,
καὶ τὰς διαδηλώσεις τὰς γαντοφορεμένας
ἐμπόρων ξυλισθέντων ἀλύπητα σκορπίσας.

'Ἐπεσε γὰρ Φαρισαίους καὶ 'ελώνας παραδόξως
ὁ τὸν Γούναρη τῆς Πάτρας μὲ δριμύ ποτίσας ὄξος,
ὁ τῆς ζάχαρες ἐκείνου συγκεράσας μὲ πικρίαν
κι' ἀπηνῶς καταδιώξας καὶ τὸν γέρο — Ζαχαρίαν.

Πτώσιν ἔπεσ' εὐπρεπῆ τῆς Τετάρτης τὴν ἐσπέραν
ὁ λαδῶν ἐπιστολὴν τῶν Συντεχνιῶν δευτέραν,
ὁποῦ τοῦ γραφᾶν αὐτὰ
ξάστερα κι' ὀρθὰ κοφτὰ.

«Μὴ τὸ Παρλαμέντο κλείσῃς 'στοὺς καιροὺς τῆς δυστυχίης
κι' ἄς μὴν κάνουν οἱ πατέρες τὴν Λαμπρὴ 'στὰς 'Επαρχίαις»

Κράτησέ τους ἐδῶ πέρα,
καὶ τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέρα
νὰ μᾶς τῶχης ἀνοικτό.

Κι' οἱ πατέρες οἱ καλοὶ
νὰ πασχάσουν 'στὴ Βουλῇ
καὶ νὰ φάνε τὸ σφακτό.

Κι' ἐκεῖ ποῦ θὰ 'μιλοῦνε κι' ἄλλοιῶς θὰ λένε κι' ἔτσι
νὰ πέρνουν καὶ μεζέδες ἀπὸ τὸ κοκορέτσι,
καὶ μὲ γεμάτο στόμα γὰρ μᾶς νὰ συζητοῦν
κι' ἔπειτα τὰ ποφάγια 'στοὺς ἔξω νὰ πετοῦν.

'Ἐπεσεν ὁ τῆς Βουλῆς ἀφρογωναῖος λίθος
ὁ τοσοῦτον συμπαθὴν τῶν Συντεχνιῶν τὸ πλῆθος,
καὶ γὰρ αὐτὸ καθικετεύσας τὸ κοπάδι του θερμά
τῆς Λαμπρῆς τὸ πανηγύρι καὶ τὸ ἑσπλωμα ν' ἀφήσῃ,
καὶ νὰ λθῇ 'στὸ Παρλαμέντο τὴν Δευτέρα τοῦ Ὁμῆ
νομοσχέδια μελλομένης σωτηρίας νὰ ψηφίσῃ.

'Ἐπεσεν ὁ συμπονητὸν
τοὺς ξυλίζοντας Τελώνας,
ἔπεσε διαφωνῶν
μὲ τὴν γνώμην τῆς Κορώνας.

Τέτοιο κράτος πιάστο, ὁέστο,
κι' ἀλυσσοδεμένον ἔστω
νῦν, αἰεὶ καὶ 'στοὺς αἰῶνας.